

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **P.. P.. P. K.**, P., L., zast. Advokátskou kanceláriou G. a spol., S., Ž., K., IČO: X., v mene ktorej koná J.. T. G., advokát, proti žalovanému: **Ústav na výkon trestu odňatia slobody**, Nám. Štefana Kluberta 7, Levoča, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ÚVTOSaÚVV-46/1-2011 zo dňa 24. februára 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/55/2011 – 75 zo dňa 8. decembra 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/55/2011 – 75 zo dňa 8. decembra 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. ÚVTOSaÚVV-46/1-2011 zo dňa 24.2.2011, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdený disciplinárny rozkaz vedúceho oddelenia ochrany a obrany Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Levoči (ďalej v texte rozhodnutia len „ústav“) č. 4 zo dňa 21.12.2010, ktorým bolo žalobcovi uložené disciplinárne opatrenie – zníženie služobného platu o 15 % na dobu troch mesiacov podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozhodnutia len „zákon“).

Krajský súd dospel k záveru, že zdôvodnenie rozhodnutia žalovaného vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľné, ale zakladá sa na dostatočne zistenom skutkovom stave a tvrdenie žalobcu o tom, že sa stretol na obede s I.. Č. stretol alebo nestretol, by bolo

v danom prípade nadbytočné, neprinieslo by pre rozhodnutie žalovaného nič nové ani podstatné, keďže na pojednávaní dňa 8.12.2011 bolo preukázané, že I. Č. nemal štvrtý stupeň personálnej právomoci v zmysle interných predpisov žalovaného.

Skutočnosť, že žalobca nesúhlasí so správnym uvážením žalovaného a jeho právnym hodnotením nemôže viesť k záveru o porušení zákona a ani súd nemusí dať odpoveď na všetky žalobcom nastolené otázky, ak ich nepovažuje za podstatné. Krajský súd poukazujúc na obsah administratívneho spisu mal za to, že žalobca na svoju obranu nič neuviedol, a preto bolo rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa síce stručné, ale jasné a určité a vydané v súlade so zákonom.

Krajský súd ďalej v dôvodoch napadnutého rozsudku uviedol, že z doplneného dokazovania v odvolacom konaní nevyplývalo, že by konanie žalobcu bolo možné považovať za absenciu a vykonať s tým potrebné úkony, v prípade žalobcu bolo postačujúce disciplinárne opatrenie – zníženie služobného platu o 15 % na dobu troch mesiacov, ktoré je adekvátne závažnosti porušenia základných povinností, pretože neoprávnene a bez dohody na poskytnutí náhradného voľna sa žalobca sám rozhodol čerpať náhradné voľno a zároveň tým nedodrжал začiatok a koniec času služby určený denným rozkazom riaditeľa ústavu. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že žalobca nevyužíval čas služby a nedodrжал ustanovený základný čas služby v týždni, ak dňa 2.12.2010 v čase medzi 13:00 a 15:00 hod. svojvoľne a bez dohody a súhlasu nadriadeného, ktorý má štvrtý stupeň personálnej právomoci ukončil výkon služby a opustil služobný úrad.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote dňa 25.1.2012 odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny tak, že Najvyšší súd Slovenskej republiky zruší napadnuté správne rozhodnutie a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania.

Uviedol, že na čerpanie náhradného voľna nie je potrebná žiadna osobitná dohoda alebo forma, čo potvrdil aj sám žalovaný, ktorý to uviedol v druhostupňovom rozhodnutí, pričom stačí, ak sa nadriadený o tejto skutočnosti dozvie a pokiaľ s takýmto postupom nevysloví nesúhlas, možno konštatovať, že súhlasí. Žalobca o úmysle čerpať náhradné voľno informoval svojho bezprostredne nadriadeného I. Č. na obede a ten s tým nevyslovil nesúhlas, pričom túto skutočnosť nemohol žalobca preukázať inak ako svojím tvrdením.

Žalovaný založil svoje rozhodnutie len na jednom dôkaze, a to tvrdení žalobcovi bezprostredne nadriadeného a namiesto toho, aby si situáciu inými dôkazmi preveril alebo potvrdil, uspokojil sa len s tým, že nevidel dôvod neveriť tvrdeniu bezprostredne

nadriadeného. Nie je možné, aby správny orgán vydal zákonné a spravodlivé rozhodnutie na len na základe jedného tvrdenia, ktoré vyhodnotil subjektívne ako správne, kým druhé tvrdenie vyhodnotil subjektívne ako nesprávne.

Žalobca ďalej uviedol, že práve žalovaný mal preukázať skutok, ktorý sa mu kládol za vinu alebo za porušenie jeho povinností hodnoverne nevyvrátiteľne preukázať, nie naopak. Porušenie povinností zo strany žalovaného malo byť hodnoverne preukázané. Konfrontáciu ako dôkaz žalobca uvádzal len ako príklad toho, čo mohol žalovaný vykonať a ako inak mohol hodnoverne zisťovať skutkový stav.

Pokiaľ krajský súd uviedol, že tvrdenie žalobcu bola vyvrátená písomnými stanoviskami jeho priameho nadriadeného ako aj ostatných zamestnancov žalovaného, nebolo žalobcovi zrejmé, na základe akých skutočností dospel k tomuto záveru, nebolo zrejmé, ako mali práve tieto vyjadrenia podporne preukazovať, že práve tvrdenie I. Č. je pravdivé.

Žalobca ďalej namietal, že vo vzťahu k žalovanému sa konajúci súd zaoberal novým skutkovým stavom a novými skutočnosťami, pokiaľ šlo o tú skutočnosť, že I. Č. nemal 4. Stupeň personálnej právomoci, ktorú ani jedno z preskúmaných rozhodnutí neobsahovalo. Ak sám žalovaný priznal, že v rámci ústavu postačovalo na poskytnutie náhradného voľna informovať o tom svojho bezprostredne nadriadeného, nemôže byť v konaní pred správnym súdom na ťarchu žalobcu, že takáto prax je v rozpore s rozkazom ministra spravodlivosti č. 6. Odvolací súd by nemal prihliadnuť na tieto nové skutočnosti a vychádzať zo skutkového stavu, ktorý bol predmetom preskúmaných rozhodnutí.

Žalobca poukázal, že I. Č. nijako nepoprel, že v daný deň sa so žalobcom stretol na obede a so žalobcom sa rozprával, rovnako nepoprel ani to, že o úmysle žalobcu čerpať náhradné voľno vedel. Ak by sa situácia odohrala tak, ako to popisuje žalobca, dobrovoľne by riskoval u svojho zamestnávateľa absenciu a následne aj prepustenie z práce. O poskytovaní náhradného voľna v ústave rozhodovali aj príslušníci, ktorí nemali 4. stupeň personálnej právomoci, o čom svedčí aj vyjadrenie žalovaného zo dňa 7.2.2011, a to bez ohľadu na to, či sa toto oprávnenie nazve ako delegovanie právomoci alebo podieľanie sa na právomoci. Žalobca považoval napadnuté rozhodnutie za nezákonné z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a § 250j ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozhodnutia len „O. s. p.“).

K podanému odvolaniu sa písomným podaním zo dňa 9.2.2012 vyjadril žalovaný tak, že poukázal na stanoviská k žalobe zo dňa 13.6.2011, 14.11.2011 a prednesených na pojednávaniach 10.11.2011 a 8.12.2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Rozhodol uznesením (§ 223 v spojení s v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 a § 214 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 250i ods. 1 O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 2 O. s. p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Z obsahu predložených spisov bolo zrejmé, že predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného č. ÚVTOSaÚVV-46/1-2011 zo dňa 24.2.2011, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdený disciplinárny rozkaz vedúceho oddelenia ochrany a obrany ústavu č. 4 zo dňa 21.12.2010, ktorým bolo žalobcovi uložené disciplinárne opatrenie – zníženie služobného platu o 15 % na dobu troch mesiacov podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona, na tom skutkovom základe, že žalobca neoprávnené a bez dohody s nadriadeným na poskytnutí

náhradného voľna sa sám rozhodol čerpať náhradné voľno, keď dňa 2.12.2010 v čase 13:00 až 15:00 ukončil výkon služby a opustil služobný úrad.

§ 250i ods. 2 O. s. p. umožňuje súdu v správnom súdnictve zaoberať sa aj skutkovými otázkami, ktoré boli predmetom konania pred správnym orgánom, a to vo veciach tzv. plnej jurisdikcie. Súd môže preskúmať nielen právnu ale aj skutkovú stránku rozhodnutia a vykonať dôkazy, ktoré sú **na toto preskúmanie** nevyhnutné. Za nevyhnutné treba považovať dôkazy, ktorých vykonanie slúži k účelu správneho súdnictva, teda k posúdeniu zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu. Súd v tomto prípade hodnotí aj správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom.

Súd však by nemal vykonávať doplnenie dokazovania v zásadnom smere, keďže predmetom súdneho posúdenia je aj skutočnosť, či správny orgán pred vydaním rozhodnutia dostatočne zistil skutkový stav, a preto ak správny súd dospel k záveru, že zistenie nie je pre posúdenie veci dostatočné, je toto dôvodom pre zrušenie správneho rozhodnutia a vrátenie mu veci na ďalšie konanie (§ 250j ods. 2 písm. c/ O. s. p.), pričom sa dbá tiež na zásadu trojdelenia moci (m.m. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Sž-o-KS/56/2006, uverejnený v ZSP pod č. 27/2008).

Správny súd nie je viazaný skutkovým stavom ako ho zistil a vyhodnotil správny orgán, avšak nie je oprávnený rozširovať dôvody rozhodnutia nad tie, ktoré boli uvedené správnym orgánom, dopĺňať dokazovanie, ktoré mal vykonať správny orgán, prípadne odstraňovať nedostatky zistené v činnosti žalovaného. Je povinnosťou správneho orgánu, nie súdu, v odôvodnení rozhodnutia uviesť skutočnosti, ktoré viedli k uloženiu sankcie.

Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v súvislosti s obranou žalobcu týkajúcou sa stretnutia s jeho bezprostredne nadriadeným I.. Č. uviedol, že I.. Č. poprel tú skutočnosť, že by sa s ním žalobca o čerpaní nadčasových hodín dohodol alebo ho o to žiadal.

Zároveň žalovaný uviedol, že zákon nehovorí výslovne akou formou má byť dohoda a súhlas uskutočnené, nie je vylúčené, že stačí, že nadriadený sa o tejto skutočnosti dozvie a pokiaľ s takýmto postupom nevyjadrí nesúhlas, dá sa konštatovať, že s takýmto postupom súhlasí.

Podstatnou skutočnosťou, z ktorej vychádzal krajský súd pri posudzovaní veci bolo, že žalobca neoznámil čerpanie náhradného voľna nadriadenému so štvrtým stupňom personálnej právomoci, ktorým postupom krajský súd rozšíril, resp. zmenil dôvody napadnutého správneho rozhodnutia.

Táto skutočnosť nebola v priebehu disciplinárneho konania žiadnym spôsobom skúmaná, nebola východiskom, na ktorom by žalovaný založil svoje rozhodnutie. Samotný žalovaný sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zameril na to, či žalobca oznámil svoj úmysel čerpať náhradné voľno nadriadenému, a to konkrétne I. Č. /neskúmajúc, či tento mal alebo nemal 4. stupeň personálnej právomoci/.

Súd hoc konajúci v plnej jurisdikcii nepreberá na seba právomoc a zodpovednosť správneho orgánu, ktorého rozhodnutie preskúmava. Správne súdnictvo nie je pokračovaním správneho konania a rovnako súd nie je správnym orgánom, ktorý by mohol a mal vyhľadávať dôvody zákonnosti či nezákonnosti napadnutých rozhodnutí, pokiaľ tieto dôvody nepovažoval v priebehu administratívneho konania za relevantné konajúci orgán. Krajský súd fakticky zmenil dôvody rozhodnutia žalovaného, hoci na takýto postup nemal zákonné zmocnenie (nešlo o uplatnenie revíznej právomoci podľa § 250j ods. 2 O. s. p.) a takýto postup môže zasahovať do ústavného princípu trojdelenia moci.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. februára 2013

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská